

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce T. V.**, zastoupeného JUDr. Milošem Švrčkem, advokátem se sídlem Hodonín, Masarykovo nám. 18, proti **žalovanému Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1918/1.30/12/14.3,

t a k t o :

- I. Pokuta uložená žalobci **se snižuje** na částku 50.000 Kč.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí k rukám JUDr. Miloše Švrčka, advokáta se sídlem Hodonín, Masarykovo nám. 18.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalobci **se vrací** z účtu Krajského soudu v Brně přeplatek soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1918/1.30/12/14.3, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1243/9.30/12/14.3-RZ (dále jen „prvostupňový orgán“).

I. Podstata věci

Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1243/9.30/12/14.3-RZ, byla žalobci uložena pokuta 120.000 Kč za to, že spáchal správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011, tím, že umožnil dne 30. 10. 2011 ve své provozovně v baruv na fyzickým osobám H. V., L. V., M. O. a P. V. výkon nelegální práce, jak ji vymezuje § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když H. V., L. V. a P. V. umožnil vykonávat práci jako obsluha baru a M. O. umožnil vykonávat práci jako obsluha hudební produkce („DJ“) daného dne bez uzavřeného pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uznal svoji vinu za spáchaný správní delikt, avšak nesouhlasil s výší uložené pokuty, kterou považoval za likvidační. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na možnost žalobce požádat celní úřad o uhrazení pokuty ve splátkách a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že pokuta ve výši 120.000 Kč je nepřiměřená a pro něho s ohledem na osobní a majetkové poměry likvidační. Podle žalobce je taková výše pokuty způsobila sama o sobě přivodit jeho platební neschopnost. Žalobce dále uvádí, že si na rozjezd hostinské činnosti vypůjčil částku 100.000 Kč a měsíční splátka tohoto dluhu činí 3.100 Kč. Další půjčku v téže výši uzavřel se soukromou osobou, avšak tuto půjčku již nemá z čeho splácet. Žalobce dodává, že je nemajetný a jeho průměrný čistý měsíční příjem činí okolo 12.000 Kč.

Žalobce tak navrhuje, aby soud snížil uloženou sankci tak, aby její výše odpovídala hlediskům a kritériím, jež jsou obsažena ve „stávající konstantní judikatuře

soudů ČR i Evropského soudu pro lidská práva“. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k námitkám žalobce uvádí, že při rozhodování o spáchání správního deliktu postupoval v souladu s právním řádem České republiky, zásadami správního řádu, principy správního trestání a ustálenou soudní judikaturou a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 9/2008. Žalovaný po vyhodnocení kritérií uvedených v tomto rozsudku shledal, že výše ukladané sankce je opovídací nejenom závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, ale také osobním a majetkovým poměrům účastníka řízení, neboť doložené doklady, vztahující se k těmto poměrům, prokazují přiměřenost uložené sankce.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V daném případě žalobce zpochybňuje toliko výši uložené pokuty, kterou považuje za likvidační. K samotnému spáchání správního deliktu se nijak nevyjadřuje. Vzhledem k tomu se také soud zabýval toliko uloženou pokutou.

Skutečnost, že žalobce je oprávněn žalobou požadovat pouze snížení uložené pokuty (aniž by věcně brojil proti závěrům o spáchání správního deliktu) připustil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As 39/2006-45, www.nssoud.cz, kde uvedl: „...Žalobní petit obsahující návrh na využití moderačního práva soudem ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. může být proto v žalobě obsažen samostatně

tehdy, když žalobce neuvádí žádné věcné námitky proti rozhodnutí o správním deliktu, ale pouze hodnotí výši sankce (tj. uložený trest za spáchaný správní delikt) za nepřiměřený“.

Výše ukládané pokuty, jež byla žalobci za jeho protiprávní jednání uložena, je výsledkem správního uvážení žalovaného. Tu soud připomíná, že je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Podle § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 141 odst. 6 tohoto zákona se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Vždy je třeba, aby stanovená výše pokuty byla řádně přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, nebo ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, oba dostupné na www.nssoud.cz). Mezi tyto principy pak jistě patří i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, která v konečném důsledku vyvolá i jeho přesvědčivost podle § 3 odst. 4 správního řádu.

Správní orgán tak při rozhodování o výši pokuty musí zohlednit všechny skutečnosti, které výši pokuty mohou v konkrétním případě ovlivnit, řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, který nepřipouští rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Tak tomu musí být bez ohledu na to, zda zákon, podle něhož je pokuta ukládána, obsahuje hlediska, k nimž je správní orgán povinen při stanovení výše pokuty přihlížet, či nikoli. K okolnostem, které je povinen žalovaný vážit, tak v případě, kdy zákon žádné vodítko neobsahuje, bude vedle významu zákonem chráněného zájmu, který byl deliktem dotčen, zpravidla patřit také míra zavinění

pachatele deliktu, následky deliktního jednání, okolnosti protiprávního jednání, délka trvání porušování zákona, případně jeho opakování, osoba pachatele a jeho následná spolupráce se správním orgánem. Relevantní mnohdy také bude pohnutka pachatele, způsob spáchání deliktu či pachatelovy majetkové poměry.

Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, *www.nssoud.cz*, „*řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.*“ Podle citovaného rozsudku je rozhodnutí o uložení pokuty nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na danou věc.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

V daném případě se prvostupňový orgán výši ukládané pokuty zabýval na straně 3 až 4 prvostupňového rozhodnutí a alespoň v hrubých rysech se vyslovil ke všem zákonným kritériím. Prvostupňový orgán předně konstatoval, že delikt byl spáchán minimálně z nevědomé nedbalosti. Jako polehčující okolnost vyhodnotil skutečnost, že „vzhledem k menšímu rozsahu výkonu práce čtyř osob, nelze toto považovat za rozhodné pro český trh práce“. Zároveň však právě počet osob byl posouzen jako přitěžující okolnost. Dále se prvostupňový orgán vyjádřil k osobním a majetkovým poměrům žalobce. Vycházel přitom ze žalobcem předložených podkladů, mj. daňového přiznání na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, z něhož vyplynulo, že příjmy po odečtení výdajů tvoří 158.024 Kč, a z nájemní smlouvy. Prvostupňový orgán rovněž uvedl, že přihlédl k žalobcovu tvrzení, že živnost provozoval 10 dní bez návštěvnosti, vzal si půjčku 100.000 Kč na vybavení a pořízení

baru, žije s rodiči v bytě a žádný majetek nemá. Na základě toho vyměřil prvostupňový správní orgán žalobci za jeho protiprávní jednání pokutu ve výši 120.000 Kč. Podle prvostupňového orgánu se jedná o sankci při dolní hranici zákonného rozpětí a tato sankce naplňuje jak funkci preventivní, tak represivní.

Proti tomu podal žalobce odvolání, kde poukazoval na likvidační charakter pokuty. Podrobně odůvodňoval, v čem spatřuje pokutu likvidační a neodpovídající jeho majetkovým poměrům.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (strana 4 a 5) ztotožnil s odůvodněním výše ukládané pokuty orgánem prvního stupně a neshledal důvod k jejímu snížení. Poukázal rovněž na možnost žalobce požádat celní úřad o uhrazení pokuty ve splátkách.

Z uvedeného je zřejmé, že se prvostupňový orgán alespoň rámcově vyslovil ke každému z kritérií zakotvených v § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Byť se jedná o vypořádání poměrně stručné a v určitých aspektech ne zcela jednoznačné (prvostupňový orgán zohlednil rozsah vykonávané práce čtyřmi osobami jako polehčující okolnost, zatímco samotnou skutečnost, že pro žalobce pracovaly čtyři osoby jako okolnost přitěžující), považuje je soud za dostatečné a přezkoumatelné.

Stejně tomu bylo, pokud šlo o kritérium osobních a majetkových poměrů žalobce. Jak je uvedeno výše, toto kritérium, v případě, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty výslovně neuvádí, je správní orgán povinen posuzovat tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. V daném případě žalobce po celou dobu správního řízení namítal, že uložená pokuta je pro něho likvidační (naposledy v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí). Toto svoje tvrzení konkrétně odůvodňoval a dokládal také řadou listin. Podle § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti v rozhodném období bylo lze žalobci uložit za předmětný správní delikt pokutu do výše 5.000.000 Kč. Soud má tak za to, že v daném případě byly naplněny podmínky stanovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pro to, aby správní orgán kritérium majetkových a osobních poměrů žalobce v daném případě vážil.

Prvostupňový orgán se ve svém rozhodnutí k osobním a majetkovým poměrům žalobce také vyjádřil. Shrnul jednotlivá skutková zjištění tak, že žalobce v roce 2010 vykázal zisk cca 150.000 Kč a z toho důvodu považuje pokutu ve výši 120.000 Kč uloženou při dolní hranici za pokutu přiměřenou a odpovídající majetkovým poměrům žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí setrval na závěru, že se nejedná o pokutu pro žalobce likvidační a naopak uložená výše je přiměřená jeho osobním a majetkovým poměrům. Poukázal též na možnost požádat celní úřad o povolení

placení pokuty ve splátkách. Přes značnou stručnost tohoto vypořádání považuje soud rozhodnutí i v této části za přezkoumatelné.

Žalobce však uloženou pokutu považuje za zjevně nepřiměřenou, právě s ohledem na jeho majetkové poměry. Zdejší soud proto posuzoval tento žalobcův moderační návrh.

Podle druhého odstavce § 78 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Zdejší soud se tedy zabýval otázkou, zda žalovaný v daném případě uložil pokutu ve zjevně nepřiměřené výši. K otázce zjevné nepřiměřenosti se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publikovaném pod č. 225/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle něhož za „zjevně nepřiměřenou“ nejspíše nebude možno považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí.

V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 120.000 Kč, přičemž zákonná horní hranice byla 5 mil. Kč. Uložená pokuta tedy nedosahuje ani 3 % maximální zákonné výše. S ohledem na slůvko „nejspíše“ užitá v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu považuje zdejší soud za potřebné posuzovat otázku zjevné nepřiměřenosti dále a podrobněji a nikoli ustat pouze na tom, že uložená pokuta je zcela při dolní hranici zákonného rozpětí. Zdejší soud má totiž za to, že i pokuta nedosahující ani 3 % maximálního zákonného rámce může být v určitém případě (byť zřejmě výjimečně) zjevně nepřiměřenou. Takový postup považuje soud za souladný i se smyslem moderace vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, podle něhož smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.

Soud se proto zabýval dále majetkovými poměry žalobce a dospěl k závěru, že daný případ je právě oním výjimečným, kdy je uložená pokuta zjevně nepřiměřená, přestože její výše nedosahuje ani 3 % maximálního zákonného rámce.

Žalovaný sice při stanovení výše pokuty správně vyšel z funkce postihu i z kritérií pro stanovení výše pokuty, ty však (konkrétně kritérium majetkových a osobních poměrů žalobce) neaplikoval správně. Pokud totiž žalobce tvrdil a dokládal, že jeho „čistý“ příjem v roce 2010 činil cca 150.000 Kč, že nemá žádný majetek a je navíc povinen splácet dluh na podnikání, je třeba pokutu uloženou ve výši 120.000 Kč (tj. ve výši téměř dosahující jeho ročního příjmu) považovat za zjevně nepřiměřenou. Soud má s ohledem na majetkovou situaci žalobce, kterou žalovaný nikterak nezpochybnil, za to, že by uložená pokuta skutečně mohla být pro žalobce likvidační. Pokud jsou totiž roční příjmy žalobce cca 150.000 Kč, žalobce z této částky splácí půjčku, resp. půjčky a má zaplatit pokutu ve výši 120.000 Kč, je zřejmé, že mu již na „živobytí“ nezbude téměř nic. Na právě uvedeném přitom nic nemění ani možnost žalobce požádat celní úřad o povolení placení pokuty ve splátkách, neboť nelze presumovat, že bude jeho žádosti vyhověno.

Soud tedy uzavírá, že uložená pokuta ve výši 120.000 Kč je v daném případě pokutou zjevně nepřiměřenou. Podle soudu danému případu odpovídá pokuta ve výši cca 1/3 žalobcova ročního čistého příjmu, tedy 50.000 Kč. I pokuta v této výši totiž výrazně zasáhne do majetkové sféry žalobce a splní tak funkci postihu, současně nebude pro žalobce pokutou likvidační. Žalobce tedy bude moci nadále podnikat a ukázat žalovanému, který jistě u žalobce provede v brzké době další kontrolu, že se ze sankčního řízení poučil, a ve své provozovně již výkon nelegální práce neumožňuje.

V. Závěr

Soud tedy uzavírá, že uložená pokuta je ze shora uvedených důvodů zjevně nepřiměřenou. Soud proto využil svého moderačního oprávnění, vyplývajícího z § 78 odst. 2 s.ř.s., neboť pro tento postup byly splněny i ostatní procesní předpoklady zde uvedené - další dokazování nebylo nutné provádět a moderaci uložené sankce žalobce navrhl - a uloženou pokutu snížil na částku 50.000 Kč.

VI. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nemá žalovaný právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšným byl žalobce (žalobce požadoval toliko snížení pokuty a soud jeho návrhu vyhověl). Tomu soud přiznal náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek (3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) společně s náklady právního zastoupení ve výši 4.800 Kč (dva úkony právní služby po 2.100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba. To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1

písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012. Celkem tedy ve výši 8.800 Kč. K zaplacení byla procesně neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Vzhledem k tomu, že žalobce v daném případě zaplatil poplatek za žalobu jak v kolcích tak převodem z účtu a namísto 3.000 Kč tak zaplatil 6.000 Kč, vrátil soud žalobci přeplatek soudního poplatku v částce 3.000 Kč (§ 10 odst. 1 druhá věta zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. února 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová